

ספרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

קובץ
שלשלת האור

שער
שלישי

היכל
תשיעי

לקוטי שיחות

על פרשיות השבוע, חגים ומועדים

•

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל

זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע

שניאורסאהן

מליובאוויטש

•

תצא

(חלק יט — שיחה ג)

יוצא לאור על ידי מערכת

„אוצר החסידים“

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שמונים ושתים לבריאה

מאה ועשרים שנה להולדת כ"ק אדמו"ר זי"ע

LIKKUTEI SICHOT

Copyright © 2022

by

KEHOT PUBLICATION SOCIETY

770 Eastern Parkway / Brooklyn, New York 11213

(718) 774-4000 / FAX (718) 774-2718

editor@kehot.com / www.kehot.org

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without prior permission from the copyright holder.

The Kehot logo is a registered trademark of Merkos L'Inyonei Chinuch.

For dedications of the weekly Sichos, please contact us at: dedications@kehot.com

תצא ג

זיינען בתכלית הדייק, זעט מען טאָקע אַז אין קידושי כסף דריקט זיך אויס דער תוכן וענין כללי פון קידושין (נאָכמער ווי אין קידושי שטר וביאה), כדלקמן.

ב. אין גמרא⁷ איז דאָ נאָך אַ לימוד אַז האשה נקנית בכסף – פון „ויצאה חנם אין כסף“⁸, אין כסף לאדון זה אבל יש כסף לאדון אחר (כשיוצאה ממנו)⁹ ומאן ניהו אב¹⁰.

ויש לומר אַז אין דעם גדר פון קידושי כסף איז פאַראַן אַ חילוק, צי מ'לערנט דאָס אָפּ פון „כי יקח איש אשה“ שבפרש-תנו, אָדער פון ויצאה חנם אין כסף¹¹ –

ובהקדים, וואָס בנוגע לקידושי כסף קלערט דער ראַגאַטשאווער¹²: „אם העי-לה הוא הקנין ועי"ז מתקדשת או להי-

א. פון די פסוקים בפרשתנו¹, „כי יקח איש אשה ובעלה גו' ויצאה גו' והיתה“ לערנט מען אָפּ² אַז „האשה נקנית בכסף בשטר ובביאה“. כסף לערנט מען אָפּ פון „כי יקח איש אשה“³; פון „ובעלה“⁴ לערנט מען אָפּ אַז נקנית בביאה; און שטר ווערט אַרויסגעלערנט פון „ויצאה והיתה – מקיש הויתה לזה ליציאה מזה מה יציאתה מזה בשטר אף הויתה לזה בשטר“.

אע"פּ אַז אַן אשה קען ווערן מקודשת דורך יעדן פון די „שלוש דרכים“, פונ-דעסטוועגן איז „נהגו כל ישראל לקדש בכסף או בשוה כסף“⁵. וי"ל אַז דאָס איז מתאים מיט דעם וואָס קידושי כסף איז דער ערשטער קנין וואָס ווערט געזאָגט – אָפּגעלערנט פון פסוק, „כי יקח“⁶.

וויבאלד אַז אַלע ענינים פון תורה

(7) שם ג, ב.

(8) משפטים כא, יא.

(9) פרש"י קדושין שם ד"ה ויצאה.

(10) ובירושלמי שם: כסף בלא ביאה מנין ויצאה חנם אין כסף אם אחרת יקח לו מה זו בכסף אף זו בכסף.

(11) בגמרא שם ד, ב: ואיצטריך למכתב ויצאה חנם ואצטריך למכתב כי יקח כו'. אבל ראה פרש"י שם ד"ה לתנא. ובפנ"י שם ד"ה ותנא דמייתי (ובדף ג, ב ד"ה בכסף) כתב דזהו רק לדעת רש"י (דתנא לא ס"ל דלמדין מאין כסף כו'), משא"כ לדעת התוס'. וראה עצמות יוסף שם. (וראה ריטב"א הנ"ל). וראה תוד"ה כשם שם יג, א. מראה הפנים לירושלמי שם בתחלתו. (וראה פרש"י שם ו, ב ד"ה אינה מקודשת. אבני מילואים ס"י כח סקט"ז. ועוד).

ולהעיר שבסהמ"צ להרמב"ם שם, ובחינוך שם הביאו הלימוד שהאשה נקנית בכסף מאמרו באמה עברי' (ויצאה חנם) אין כסף כו'. אבל בהל' אישות (פ"ג ה"כ) כתב הרמב"ם, „שנאמר כי יקח איש אשה ואמרו חכמים לקוחים אלו יהיו בכסף שנאמר כו“.

(12) שו"ת צפע"נ דווינסק ח"א ס"ט.

(1) כד, א"ב. וראה הפסוקים שהביא הרמב"ם בריש הל' אישות; סהמ"צ מ"ע ריג; פיהמ"ש ריש קידושין. חינוך מצוה תקנב. וראה שינויי נוסחאות ברמב"ם בהוצאת פרענקל שם. ואכ"מ.

(2) בספרי עה"פ. וראה קידושין ד, ב ואילך. ירושלמי ריש קידושין. וראה בהערה 1 ובהערה הבאה.

(3) כ"ה בספרי, ועד"ז בירושלמי שם. ובבבלי (שם ד, ב) מוסיף „אין קיחה אלא בכסף וכה"א נתתי כסף השדה קח ממני“. וראה שם ב, א ואילך. ובקה"ע שם מפרש כן בירושלמי. וראה בירושלמי שם להלן (הובא בהערה 10).

(4) כ"ה בספרי, בבלי וירושלמי שם. אבל לר' יוחנן (שם ט, ב. ועד"ז בירושלמי שם בתחלתו) נלמד מ„בעולת בעל“ (פרשתנו כב, כב). וראה בהנמסן לעיל הערה 1 ולקמן הערה 6.

(5) רמב"ם הל' אישות פ"ג הכ"א. וממשיך שם „וכן אם רצה לקדש בשטר מקדש“. וראה יבמות לא, ב „רובא בכספא“. וראה ר"ן ריש קידושין. וראה הערה הבאה.

(6) עדמ"ש הרשב"א וריטב"א ריש קידושין בזה שנקט התנא כסף ברישא.

לאידך ברענגט ער אויך אַ ראַי צום ערשטן אופן (אַז העילע הוואַ קנין)¹⁸:

די גמרא¹⁹ זאָגט אַז באַ קידושין איז תוך כדי דבור לאו כדבור דמי און מ'קען ניט חרטה האָבן פון די קידושין (אפילו תוך כדי דבור). איז מפרש דער רשב"ם²⁰: „שאם קדש אשה בפני עדים וחזר ואמר בתוך כדי דבור ליהו מתנה ולא להו קדושין, אין שומעין לו ומקודשת ואינה מקודשת“.

איז ניט פאַרשטאַנדיק: פאַרוואָס איז דער רשב"ם מתאר אַ פאַל אַז ער זאָגט „ליהו מתנה (ולא להו קידושין)“ און ניט כפשוטו, אַז ער איז אינגאַנצן חוזר פון נתינת הכסף און מאַנט צוריק די געלט פון דער אשה?

דערפון גופא²¹ איז אַ וכוּחה, אַז אין אַז פאַל קען ער יע חרטה האָבן. וואָרום היות אַז בכלל (אויסער ביי קידושין) איז „הלכתא כל תוך כדי דבור כדבור דמי“¹⁹, קען ער דעריבער חרטה האָבן פון נתינת והקנאת הכסף אויב ער איז חוזר תוך כדי דבור (און במילא איז זי ניט מקודשת); ווייל פון הקנאת הכסף קען מען חוזר זיין תוך כדי דבור;

דווקא ווען זיין חרטה איז ניט פון הקנאת הכסף, נאָר בלויז פון די קידושין (און אין די בעלות פון דעם כסף מאַכט ער ניט קיין שינוי — עס איז של האשה אַלס מתנה), איז דער דין אַז אין שומעין

פך העילה היא הקידושין ועי"ז היא קונה הדבר¹³ — ד. ה.: צי די קידושין זיינען חל דורך דעם וואָס זי איז קונה דעם כסף, אָדער פאַרקערט: דורך דעם וואָס זי ווערט מקודשת איז זי קונה דעם כסף.

און ער ברענגט הוכחות אויף ביידע אופנים:

דער דין¹⁴ איז אַז „היתה עומדת ברה"ר וזרקו לה קרוב לה מגורשת כו' וכן לענין קידושין“, און „לשיטת הראשון נים“¹⁵ איז דער דין אַזוי אויך בנוגע צו כסף קידושין. ולכאורה, וויבאַלד זי האָט נאָך ניט קונה געווען דעם כסף (וואָרום ס'רעדט זיך ניט (דוקא) אַז דער כסף איז געפאַלן אין אירע ד' אמות)¹⁶, איז ווי אַזוי ווערט זי מקודשת? איז דערפון אַ ראַי, אַז „העילה היא הקידושין ועי"ז זה היא קונה הדבר“ (זי איז קונה דעם כסף דורך דעם וואָס זי ווערט מקודשת)¹⁷.

(13 וראה מ"ש בזה (ולשונו) בכ"מ בספריו: צפע"ג הל' אישות פ"ו ה"ד. שו"ת שם סי' ג, יו"ד, לד (בתחלתו). עו. שו"ת ווארשא סי' רסו. מהד"ת טב, עו. ג. ועוד (הובא במפענצ"פ פ"י ס"ב.ג. כללים בערכו). ובכ"מ מהנ"ל כתב דשני הדברים נעשו בבת אחת. וראה בית האוצר להר"י ענגל מערכת ב' כלל ט אות יא (הובא בחלקו במפענצ"פ שם).

(14 משנה גיטין עח, א. רמב"ם הל' אישות ספ"ד. טושו"ע אה"ע סי' ל סי"ה.

(15 כ"ה לשונו בשו"ת הנ"ל הערה 12. ושם סיו"ד „ולולי דברי הרמב"ם“. ובמהד"ת עו שם „כשיטת רבינו ז"ל“.

(16 כדעת ר"י שם עח, ב: אפילו מאה אמה. וראה ר"ן שם. כס"מ לרמב"ם שם. נ"ב השו"ע שם.

(17 בשו"ת שם סיו"ד: ובאמת הרבה יש להאריך בגדר הך דגיטין דף עח קרוב לה מקודשת ג"כ דמ"מ כיון דגבי קנין לא היה כמבואר שם מ"מ איך נתקדשה הא לא הוה קנין כלל וגם כמה נעשה הכסף שם הקידושין כל זמן שלא קנתה. ובשו"ת ווארשא הנ"ל: וכן לולא דברי הראשונים ז"ל דגם בקרוב לה כן דמה לנו ויצאה והיתה דכ"ז שאין כאן לי זה לא חל שם

קידושין כלל על הכסף מלבד מה שלא נתקדשה וקנין ליכא. וראה מהד"ת שם: ועי' גיטין דע"ח ע"ב משמע דהוה מציאות אחת (הקנין של כסף קידושין והקידושין) דמהני גבי קידושין קרוב לה. (18 וראה גם בשו"ת ווארשא הנ"ל. וראה צפע"ג הל' ע"ז פ"ב ה"ט. הל' גירושין פ"ו ה"טו.

(19 ב"ב קטט, סע"ב ואל"ך.
(20 שם קל, רע"א.
(21 ראה שו"ת חת"ס אה"ע סי' צז, שמבאר דברי הרשב"ם באופן הפוך.

צווישן די צוויי לימודים פון וואָנעט מ'לערנט אַרויס כספּ קידושין – צי פון „כי יקח“ אָדער פון „ויצאה חנם אין כספּ“:

אין פסוק „כי יקח איש אשה“ איז די הדגשה אויף דער פעולת האיש. משא"כ אין „אין כספּ לאדון זה אבל יש כספּ לאדון אחר“ איז די הדגשה אויף דעם וואָס דער „אדון“ (דער אב, וואָס איז במקום (בתו) האשה) באַקומט דעם כספּ.

און דעריבער, אויב מען לערנט אָפּ קידושי כספּ פון „כי יקח איש אשה“ – איז מסתבר צו זאָגן, אַז די קידושין טוט זיך אויף דורך דער פעולת נתינת הכספּ פון דעם בעל – „כי יקח איש“ [און דאָס (די קידושין) פועל'ט אַז די אשה זאָל קונה זיין דעם כספּ]²⁴.

משא"כ לויט דעם לימוד פון „יש כספּ לאדון אחר“²⁵ – איז מסתבר, אַז (די נתינת הכספּ פון דעם בעל איז ניט גענוג אַז זי זאָל ווערן מקודש, און) די קידושין טוט זיך אויף דוקא דורך דעם וואָס יש כספּ (בעלות על הכספּ) – די אשה איז קונה (באַקומט) דעם כספּ.

ד. אַלע ענינים פון נגלה דתורה ווערן נשתלשל פון ענינים בפנימיות התורה. ועד"ו איז מובן בעניננו:

ס'איז ידוע²⁶ דער פירוש הפנימי פון

24 וגם לפי מה שלמדין בגמ' קיחה קיחה משדה עפרון וקיחה איקרי קנין, הרי „לאו גז"ש ממש היא כו' אלא גלוי מילתא בעלמא כו' דמה התם בכסף אף הכא בכסף“ (ריטב"א קדושין ב, סע"א, ובכ"מ), אבל אופן וגדר הקנין לא דמי זל"ז.

25 ופשיטא לפי הלימוד בירושלמי „מה זו בכסף אף זו בכסף“. ועפ"ז אולי יש לתרץ קושיות התוס' ד"ה מעיקרא (שם ד, ב).

26 ראה לקו"ת בשלח א, רע"ג. כש"ט בתחלתו סי' יוד. ובכ"מ.

לו, ווייל פון קידושין קען מען ניט חוזר זיין אפילו תוך כדי דבור.

און פון דעם איז אַ ראי' אַז „העילה הוא הקנין“, ווייל אויב מ'וועט זאָגן אַז „העילה היא הקידושין וע"י זה היא קונה הדבר“, קען מען מפרש זיין די גמרא כפשוטו, אַז ער וויל חרטה האָבן אויך פון נתינת הכספּ, און פונדעסטוועגן „אין שומעין לו – וואָרום היות אַז די הקנאת הכספּ קומט בסיבת הקידושין, און פון קידושין קען מען ניט חוזר זיין תוך כדי דבור, קען ער דאָך במילא אויך ניט חרטה האָבן פון דער הקנאת כספּ (וואָס קומט אַלס תוצאה פון די קידושין).

דוקא ווען מ'לערנט אַז „העילה הוא הקנין“ – אַז די קידושין הויבן זיך אָן מיט הקנאת הכספּ און ער וואָלט דער-פאַר געקענט חוזר זיין ווי פון יעדער קנין כספּ – דערפאַר דאַרף דער רשב"ם לערנען²², אַז דאָ רעדט זיך אַז ער האָט ניט חרטה פון דער הקנאת הכספּ (און זיין משנה זיין פון כספּ קידושין אויף „כספּ מתנה“ איז ניט קיין חזרה אין בעלות על הכספּ), נאָר בלויז פון די קידושין (און די כספּ להו מתנה)²³.

ג. ויש לומר אַז דאָס איז דער חילוק

22 ומסיים שם בצפ"ע, „והך דגישין דף עח י"ל בקדושי שטר“. ועד"ו כתב בשו"ת שם סי' יו"ד. מהד"ת הנ"ל. וכ"כ בשו"ת ווארשא שם: ובודאי הרשב"ם ז"ל מפרש הך דגישין רק בקידושי שטר.

23 ולדעת הרמב"ם כו' ראה בהמשך התשובה ס"ט שם ביאור אחר מה שלא מהני תוכ"ד בקידושין (כיון שמה שהאשה נעשית מקודשת „זה עושה התורה גיה"כ"ם). ולפ"ז דעת הרמב"ם מה"ת לא מהני תוכ"ד. ועד"ו כתב בשו"ת שם סי' עה. וראה שו"ת ווארשא שם בריש הסימן. ובמקומות שבערה 18.

(*) ודאה ביאור באו"א – לעיל ע' 189.

וואָס עיקר ענינה איז צו אויפטאָן די הת-
קשרות ודביקות באלקות, ד"לית פולחנא
כפולחנא דרחימותא³³.

ועפ"ז וועט מען אויך פאַרשטיין דעם
תוכן פנימי אין די צוויי סברות הנ"ל
בענין כסף קידושין – צי „העולה הוא
הקנין“ אָדער „העילה היא הקידושין“ –
וואָס „אלו ואלו דברי אלקים חיים“³⁴,
זיי זיינען ביידע דאָ בפנימיות הענינים
(עכ"פ):

הקנאת הכסף (אהבה) איז מרמז אויף
דעם יחוד ודביקות פון אָ אידן מיטן
אויבערשטן כנ"ל, און קידושין – (מלשון
הפרשה והבדלה)³⁵ – אויף דער פרישות
פון עניני עולם. און אין דעם זיינען דאָ
די צוויי אופנים הנ"ל – וועלכער פון זיי
איז די „עילה“ און קומט פריער, וואָס
דאָס איז תלוי אין דעם אופן וסדר הע-
בודה, צי בדרך מלמטה למעלה, אָדער
מלמעלה למטה³⁶:

אין דער עבודה מלמטה למעלה איז
דער ענין הקידושין פריער – צום ערשטן
דאַרף ביי אָ אידן זיין די פרישות פון
תאוות כו' עוה"ז, און דורך דעם ווערט
באָ אים נתעורר די אהבה און תשוקה
לאלקות (קנין הכסף)³⁷ – סור מרע (און
דערנאָך)³⁸ ועשה טוב.

אין דער עבודה מלמעלה למטה
אָבער, איז דאָס באופן הפוך: נאָכדעם

„האשה נקנית לבעלה“²⁷, אָז דאָס מיינט
דעם ענין הקידושין והיחוד פון הקב"ה
וכנס"י (און דאָס ווערט אויפגעטאָן דורך
די דריי ענינים פון כסף שטר וביאה)²⁸. און
כשם ווי אין די קידושין למטה בין איש
לאשה זיינען דאָ די צוויי ענינים²⁹: דאָס
וואָס די אשה איז קנוי' לבעלה און דאָס
וואָס זי איז נאסרה על אחרים, אזוי זיינען
אויך פאַראַן צוויי ענינים אין די קידושין³⁰
צווישן דעם אויבערשטן מיט אידן: די
דביקות פון אידן מיטן אויבערשטן, און
זייער פרישות והבדלה פון אָ סתירה
והעלמה צו דעם, פון עניני העולם –
קדושים ומבדלים פון תאוות עוה"ז.

און כשם ווי אין די קידושין למטה
זיינען ביידע ענינים פאַרבונדן צוזאַמען,
מקען ניט אָפטיילן איינעם פון צווייטן
– עד"ז איז אין די קידושין צווישן אידן
מיטן אויבערשטן, אָז עס מוזן זיין ביידע
ענינים, ווי עס ווערט געזאָגט אין חובת
הלכות³¹: „מן הנמנע ממנו שתתישב
אהבת הבורא בלבנו עם התישב אהבת
העולם בנו“.

ה. ע"פ הנ"ל וועט זיין מובן דער טעם
פנימי וואָס דער מנהג ישראל איז צו מקדש
זיין דוקא מיט (קנין) כסף – ווייל דער
ענין פנימי פון קידושין, דער יחוד ודביקות
פון אידן מיטן אויבערשטן איז פאַרבונדן
(בעיקר) מיט דער בחי' פון „כסף“ – מלשון
„נכסוף נכספתי“ – די עבודה פון אהבה³²,

27) לשון רש"י ריש מס' קידושין.

28) ראה לקו"ת וכש"ט שם. אה"ת שבועות ע'
קצט. רד. ביאוה"ז (להצ"צ) ע' צב. לקו"ש ח"ו ע'
320 ואילך. וראה לקוטי לוי"צ אגרות ע' רד.

29) ראה צפ"נ הל' אישות פ"ג הט"ו. ובכ"מ.

30) להעיר מתניא פמ"ו (סה, סע"ב ואילך).

אגה"ת פ"י (צט, סע"א).

31) פתח השער לשער אהבת ה'.

32) אה"ת שבועות שם. וראה כש"ט ולקו"ת

שם.

33) ראה זח"ב נה, ב. ח"ג רסז, א.

34) עירובין יג, ב.

35) ראה תו"כ ורש"י ר"פ קדושים. פרש"י

משפטים כב, ל. קדושים כ, ז. כו. ועוד. וראה

בהנסמן בהערה 30.

36) ראה ד"ה והר סיני עשן תש"ט פ"ח

ואילך. ובכ"מ.

37) ראה תניא ספמ"ג.

38) לקו"ת בלק ע, ג. ועוד.

קען מען צוקומען צו דער נתינה ומסירה צו אלקות נאך איידער מען האלט ביי פרישות פון עניני העולם; ביז אז מצד דעם גודל המסירה ונתינה לאלקות של מעלה מטעם ודעת, ווערט ער דערנאך במילא פרוש פון עניני העולם.

ז. ועוד י"ל (ובעומק יותר), אז דער ענין הנ"ל האָט אַ שייכות צו אמה עברי דוקא —

די צוויי אפני עבודה הנ"ל זיינען (אויך) בהתאם צו די חילוקי דרגות אין דעם מצב פון דעם אידן וואָס טוט די עבודה: אויב זיין מצב איז אַזאָ אַז די פרישות פון תאוות עוה"ז דאַרפן ביי אים באַוואַרענען כפשוטו — דאָן איז דער סדר (ע"ד הרגיל): מ'קען ניט צוקומען צו די העכערע דרגות אין עבודה, צו יחוד ודביקות בה' (דורך אהבה) סיידן מ'איז פריער מבטל דעם רע וואָס מ'האָט אין זיך (די תאוות עוה"ז)⁴⁰; ובמילא דאַרף פריער זיין דער ענין הקידושין (פרישות והבדלה) און דערנאָך „כסף“ (יחוד ודביקות באלקות).

בשעת אָבער מ'איז שוין פרוש פון תאוות עוה"ז כפשוטן, און עס פאָדערט זיך פון אים אַ העכערע דרגא פון פרישות — צו פרוש זיין פון „טבע מדותיו“, צו דינען דעם אויבערשטן ניט לויט די מדידות פון זיין טבע — אַזאָ פרישות ווערט אויפגעטאָן דורך דער עבודה פון „מוחין גדולות“, די התבוננות בעמקי הלב אין אלקות, וואָס דאָס פועל'ט אַז זיין טבע המדות זאָל נתהפך ווערן פון זייער טבע, „שיהי' התשוקה לאלקות בשינוי ממהות

ווי ער שטייט מיט אַ התעוררות האהבה לאלקות, קנין כסף, ווערט דורכדעם ביי אים אויפגעטאָן דער ענין הקידושין — די פרישות פון וועלט.

ו. דער חילוק צווישן די צוויי אפנים (מלמלמ"ע און מלמעלמ"ט) איז מצד דעם וואָס זיי זיינען צוויי סוגי עבודה: דער אופן הא' איז די עבודה שע"פ סדר והדרגה, וואָס דאָס איז די עבודה שע"פ טעם ודעת (דקדושה), און דערפאַר קען ער ניט צוקומען צו אהבת ה' איידער ער איז זיך פרוש פון אהבת ותאוות עניני העולם.

דער צווייטער אופן איז די עבודה וואָס איז ניט ע"פ סדר והדרגה, די עבודה שלמעלה מטעם ודעת: אַז ניט קוקנדיק אויף זיין מעמד ומצב³⁹, גיט ער זיך איבער בדביקות צו אלקות וואָס דאָס קומט מצד קבלת עול, שלמעלה מטעם ודעת, און דורך דעם ווערט ער מופרש און פטור פון תאוות ותענוגי עוה"ז.

ויש לומר, אַז דאָס איז אויך דער חילוק צווישן די צוויי לימודים — דער לימוד פון כי יקח איש אשה אין פרשת קידושין און דער לימוד פון „ויצאה חינם אין כסף“, וואו עס רעדט זיך וועגן אַן אמה עברי'.

אין פ' קידושין — דער ענין הקידושין אין סדר העבודה ע"ד הרגיל — איז דער סדר, אַז פריער דאַרפן זיך אויפגעטאָן די קידושין, פרישה פון עניני העולם, און דערנאָך כסף — אהבה ויחוד מיט אלקות.

משא"כ אינעם ענין הקידושין אין פ' אמה עברי' — עבודת עבד, וואָס בכללות איז דאָס די עבודה פון קבלת עול (למעלה מטעם ודעת) — אין די קידושין

(40) ראה גם המשך תער"ב ח"ב ע' אמה.

ובכ"מ.

(39) להעיר מתניא שם.

ודביקות לאלקות, און מצד דעם ווערט אויפגעטאָן בדרך ממילא די הבדלה פון חשיקת וחמדי עוה"ז ביז אין אָן אופן פון שינוי טבע המדות ממהות למהות.

און דורך דעם ווערט האשה נקנית לבעלה – יחוד ודביקות פון אידן מיטן אויבערשטן, בתכלית היחוד, וואָס דאָס איז דער ענין פון נישואין⁴², וואָס וועט זיין בקרוב ממש (דורך דער עבודה פון אירוסין⁴² אין זמן הגלות), כביאת משיח צדקנו.

(משיחת ש"פ תצא, י"ג אלול*, תש"ד)

תשוקתו לחמדי עוה"ז ובהתהפכות המדות⁴¹.

און דערפאַר לערנט מען אָפּ דעם אופן אין קידושי כסף פון אמה עברי' דוקא, ווייל די דרגא פון אמה עברי' איז⁴¹ – שינוי המדות ממהות למהות, אַזוי ווי עבודת אמה כפשוטה: זי נעמט (פשוט'ע) תבואה און מאַכט דערפון אַ מאכל, מטעמים.

און היות אַז „כל נפש בפרט"⁴¹ האָט אין זיך אַלע דרגות, איז דאָ די נתינת כח אויף איבערגעבן זיך אינגאַנצן באהבה

(42) שמו"ר ספט"ו.

(* יום נישואי כ"ק אדמו"ר (מהור"י"צ) נ"ע (עש"ק תצא בשנת תרנ"ז). ולהעיר שנשואי כ"ק אביו אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע ה' במוצש"ק תצא י"א אלול תרל"ה.

(41) סהמ"צ להצ"צ מצות יעוד או פדיון אמה העברי' (פד, א). וראה גם ע"ד העבודה דאמה עברי' – תו"ח שמות ד"ה וכי ימכור (עא, ב ואילך). ד"ח שער התפלה פס"ו ואילך. אוה"ת משפטים ע' א'קכו ואילך.

